ΕΙΣ ΤΟΝ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ»

ΕΤΙΜΗΘΗ Ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΤΖΑΣ

ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝ ΠΛΕΙΣΤΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ

Τὸν παρελθόντα μῆνα, ἐπανελήφθη, στὴν αἴθουσα τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσὸς» ἡ διάλεξις τοῦ ἀειμνήστου Στέλιου Σπεράτζα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ λογοτέχνου, ὑπὸ τῆς συζύγου του κ. Δίκης Σπεράτζα. Τὸ θέμα τῆς διαλέξεως ἦτο: «Τὰ συμβολικὰ φυτὰ καὶ τὸ δένδρο τῶν Χριστουγέννων». Ὁ ἀείμνηστος ποιητὴς καὶ λογοτέχνης εἶχε δώσει διαλέξεις μὲ τὸ ἴδιο θέμα κατὰ τὸ 1960 στὴν αἴθουσα τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας» καὶ τὸ 1961 παρακληθεὶς τὴν ἐπανέλαβεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Ἑστίας Νέας Σμύρνης». Ἂς σημειωθῆ, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ τελευταία δημοσία ἐμφάνισις τοῦ Στέλιου Σπεράτζα.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς διαλέξεως ἀπήγγειλαν ποιήματα τοῦ ἐκλιπόντος ποιητοῦ αἱ καλλιτέχνιδες Μίνα Καλαντζοπούλου καὶ Ἑλένη Σοφρᾶ, ὡς καὶ οἱ μικρὲς ἀδελφοῦλες Καλαντζοπούλου. Ἡ χορωδία τοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἰ. Νούσια ἔλαβε μέρος μὲ μελοποιηθέντα ποιήματα τοῦ Σπεράτζα, καταχειροκροτηθεῖσα. Ὑπὸ τῆς ἐκπαιδευτικοῦ κ. Καίτης Βέλλιου προσφέρθη πρόπλασμα προτομῆς τοῦ ἐκλιπόντος ποιητοῦ, φιλοτεχνηθὲν ὑπὸ τῆς ἰδίας.

Τὴν διάλεξιν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Παρνασσὸς» ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Καλλιτσουνάκης, ὁ γεν. γραμματεὺς τοῦ «Παρνασσοῦ» καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κονιδάρης, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χ. Χαραλαμπάκης, ὁ πρώην ὑπουργὸς κ. Χ. Σολομωνίδης, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν κ. Α. Λεονταρίτης, ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν κ. Γ. Σταμπολῆς, ὁ πρόεδρος τῶν Ἑλλήνων ἰατρῶν λογοτεχνῶν κ. Κ. Μουρίκης, ἡ πρόεδρος τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων κ. Χ. Καλλία, ὁ κ. Εὐθ. Παπαδημητρίου, ἡ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Δελφικῶν Ἀμφικτυόνων κ. Κ. Παπαδημητρίου καὶ ἄλλοι.

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διάλεξιν ἀπηγγέλθη καὶ τὸ ἀκόλουθον ποίημα τῆς συμπολίτιδος κυρίας Λούλας Διαμαντῆ Βαγενᾶ ἀπὸ τὴν συλλογήν της «Ὀρφικὸς λόγος».

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΙ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ ΣΤΕΛΙΟ ΣΠΕΡΑΤΖΑ

Ἀπάντησις στὸ ποίημά του «HOMO SUM»

Ἐπόθησ' ἡ ψυχή σου ἡ ὡραία,
ἀπ' τοῦ τάφου σου
τὸ χῶμα, φτωχὸ λουλούδι
νὰ φυτρώσῃ ἕνα!
μονάχα ἕνα!

* * *

Μεγάλε ποιητή, ναὶ πίστευέ (μας,
ἀπ' τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα,
φυτρώσανε, μυριάδες τὰ
λουλούδια, κι' ὄχι ἕνα!

* * *

Λουλούδια, δροσερὰ καὶ πυρωμένα, ρόδα, καὶ κρίνα καὶ ζου- (μπούλια,
κι' ἀκάμη ἄλλα, δυσεύρετα
καὶ ζηλεμμένα.

* * *

Ποῦ θὰ σκορποῦνε στὸν
ἀγέρα, τὴν εὐωδιά τους
τὴν Οὐράνια,
ἔτσι ὡς εἶναι, μοσχοβολημένα!

* * *

Καὶ πάντα, ναὶ πάντα,
αἰώνια, ὅσο, ὁ ἥλιος
λάμπει, λουλούδια πάναγια
καὶ εὐωδιασμένα, θὲ νὰ φυτρώ- (νουν
στὲς καρδιὲς,
σὰν θέ νὰ λένε, τὰ τραγούδια (σου,
τὰ ἐξαίσια, τὰ ὑπέροχα, τὰ τό- (σο ἐμπνευσμένα!

ΑΜΕΣΟΣ Ἢ ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΙΣΟΥΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΗΘΙΚΟΝ Ἢ ΦΥΣΙΚΟΝ ΑΥΤΟΥΡΓΟΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

μουνισμὸς ἀποτελοῦν ταὐτόσημον σύστημα, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς σημαίνει σοσιαλισμὸν ἐκ τῶν κάτω διὰ τῶν ἐργατῶν, ἐνῷ ὑπάρχει ἡ θεωρία τοῦ σοσιαλισμοῦ διὰ τῶν ἀστικῶν τάξεων. Εἴτε ὅμως ἐκ τῶν κάτω, εἴτε ἐκ τῶν ἄνω ἐπικρατήσῃ ὁ σοσιαλισμός, ὁ κ. Τσιριμῶκος ἐπιδιώκει, ὡς σοσιαλιστής, τὴν μεταβολὴν τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, κατ' οὐδὲν διαφέρων πρακτικῶς τῶν κομμουνιστῶν.

Διὰ τῆς καταλήψεως τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπὸ τοῦ κ. Τσιριμώκου, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐνισχύθησαν τρομερά. Ἡ νέα θεωρία τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὅτι ὁ ὑπουργὸς δὲν ἔχει ἰδίαν πολιτικὴν γραμμὴν ἀπὸ τὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἀνατρέπεται ἀπὸ αὐτὰς τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Τσιριμώκου, ὅστις μετὰ ἐπαινετῆς παρρησίας καὶ θάρρους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν του, δηλοῖ ἀπεριφράστως ὅτι ἐμμένει εἰς τὰς πολιτικάς του πεποιθήσεις. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐμμένει εἰς τὰς πεποιθήσεις του ταύτας, διαφόρους οὔσας πρὸς τὰς τοῦ Πρωθυπουργοῦ, εἶναι προφανές, ὅτι σκοπὸν ἔχει νὰ ἐφαρμόσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὰς ἀρχάς του, ἄλλως δὲν εἶχε καὶ νόημα ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἀπειλή του: ἢ τὸ ὀχυρὸν τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἢ διάσπασις.

Νὰ μὴ τὸ ἀντιλαμβάνεται, ἀράγε, τοῦτο ὁ κ. Πρωθυπουργός; Τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸ παρααντιλαμβάνεται μάλιστα· καὶ δυοῖν θάτερον: ἢ συμφωνεῖ ἐν κρυπτῷ μὲ τὸν Τσιριμῶκον διὰ τὴν ἀνατροπὴν ἤ, φοβούμενος τὴν διάσπασιν καὶ ἐντεῦθεν τὴν πτῶσιν του, ἐνδίδει καὶ προετοιμάζει οὕτω τὴν σύγκρουσιν. Ἐν ὑποθέσει, ὅθεν, ἐπιτυχίας τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐπικρατήσεως τούτων ἢ ἐν ὕψει σοβαρᾶς ἀποπείρας τούτων, εὐθὺς ὡς κρίνουν οὗτοι εὔθετον τὸν χρόνον, ἡ σύρραξις θὰ ἐπέλθῃ καὶ εἰς ταύτην ὁ ρόλος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ θὰ εἶναι ὁ ρόλος τοῦ ἀμέσου καὶ ἀναγκαίου συνεργοῦ, διότι ἄνευ τῆς θελήσεως τούτου, τὰ διάφορα ὀχυρά, τὸ σοβαρώτερον τῶν ὁποίων εἶναι τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, δὲν θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖρας αὐτῶν καὶ ἄνευ τῶν ὀχυρῶν τούτων, δὲν θὰ ἐνισχύοντο τοσοῦτον οὗτοι, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἐπίθεσιν.

Ὡς τοιοῦτον ἄμεσον ἀναγκαῖον συνεργὸν τοῦ προπαρασκευαζομένου κατὰ τοῦ Ἔθνους ἐγκλήματος δέον νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ τὸ Ἔθνος καὶ ἐντὸς τῆς Βουλῆς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς εἰς οἱασδήποτε φύσεως ἀγῶνα ἀμύνης, ὁ δὲ κ. Κανελλόπουλος ὡς τοιοῦτον δέον νὰ τὸν ἀντιμετωπίζῃ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς καὶ ἀγορεύων νὰ μὴ ἔχῃ τὸ συναίσθημα ὅτι δίδει διαλέξεις εἰς τὸν «Παρνασσόν». Εἶναι δὲ πάντι ἀδιάφορον τι πιστεύει καὶ τί δὲν πιστεύει, ἀφοῦ αἱ πράξεις του δὲν ἄγουν παρὰ εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ κομμουνιστικοῦ σχεδίου.

ΠΑΝΟΣ Κ. ΒΕΡΡΗΣ

Ο ΦΩΤΗΣ ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΛΟΥΞ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ληνικῆς ὀπερέττας, τὸ «Λοὺξ» ὄχι μόνον καθιερώνεται στὸ θερινὸ θέατρο, περιωπῆς, ἀλλὰ καὶ συναγωνίζεται τὸ γειτονικό του «Παράδεισος».

Ἀπὸ τότε καὶ μὲχρι τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφή, ποὺ τὸ «Λοὺξ» ἐχρησιμοποιήθη σὰν στέγαστρο γιὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ ἡ σκηνή του καὶ τὰ καμαρίνια ἔγιναν κατοικίες, κάθε καλοκαῖρι ὁ Φώτης Σαμαρτζῆς θὰ ἐγκαθίστα τὸν μουσικό του θίασο γιὰ σειρὰ παραστάσεων γιὰ ὅλη τὴν σαιζόν...

"Οταν ἔχασε τὸ «Λοὺξ» ἐγκατέστησε γιὰ δυὸ - τρία χρόνια θερινὸ κινηματογράφο δίπλα ἀπὸ τὸ καφενεῖο τοῦ πάρκου Ἀγ. Ἀνδρέου.

Ἀπὸ τότε, μονίμως πλέον ἐγκατεστάθη στὴν Ἀθήνα καὶ ἐδημιούργησε τὸ γνωστὸ θέατρο Σαμαρτζῆ, στὴν ὁδὸ Καρόλου.

Τὸ τελευταῖο του πέρασμα ἀπὸ τὴν πόλι μας ἦτο πρὸ διετίας. Ἦτο ὁ ἐπιχειρηματίας τοῦ θιάσου Αὐλωνίτη Βασιλειάδου —Ρέζου, ποὺ ἔδωσε σειρὰ παραστάσεων στὸ θέατρο «Πάνθεον». Συζητώντας θυμήθηκε ὅλους τοὺς Πατρινοὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ «Λοὺξ» ὅπως ἔλεγε τοὺς θιάσους, ποὺ εἶχαν περάσει καὶ τοὺς εἰσπρακτικοὺς θριάμβους τοῦ θεάτρου. Θυμήθηκε τοὺς παληοὺς φίλους του, τὸν Ἀντώνη Καράμπελα, τὸν Κώστα Μιχαλακόπουλο, τὸν Τοπάλη καὶ τὸ Μάκη Ἀθανασίου.

★

Μὲ τὸν θάνατο τοῦ Φώτη Σαμαρτζῆ, κλείνει ὁ κύκλος τῶν Πατρινῶν θεατρικῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ ἔδωσαν στὸ ἑλληνικὸ θέατρο ἔντονη τὴν δραστηριότητά τους.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗΣ

Η ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΑ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Κύπρον καὶ ἀπὸ τὴν Τουρκίαν. Εἰς τὴν Κύπρον πρέπει νὰ παραιτηθῇ ὁ Μακάριος καὶ νὰ ἰδιωτεύσῃ, μακρὰν καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡμάρτησε βαρύτατα. Ἐζήτησε καὶ ἔλαβε βοήθειαν ἀπὸ τοὺς ἀθέους. Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐτιμώρει μὲ θάνατον τοὺς θυσιάζοντας εἰς ἄλλους θεοὺς ἐκτὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ Μακάριος περιέπεσεν εἰς βαρύτερον ἁμάρτημα, διότι «ἐθυσίασεν» ὄχι θεούς, ἀλλ' εἰς ἐνητοὺς ἀθέους.

Εἰς τὴν Τουρκίαν πρέπει νὰ βοηθήσῃ ἡ Νομοθεσία, ὅπως ἐζητήσαμεν εἰς τὰς 4 ἐπιστολάς μας πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Στρατηγὸν Ἰσμὲτ Ἰνονοῦ, τῆς 5ης Ἀπριλίου, τῆς 21ης, Ἰουλίου, τῆς 1ης Αὐγούστου καὶ τῆς 16ης Νοεμβρίου 1964. Νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου μας εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν χειρονομίαν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κατὰ τὸ ἔτος 313 μὲ τὸ διάταγμα τοῦ Μιλάνου, ἤτοι διὰ νόμου νὰ δώσῃ ἴσα δικαιώματα εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν καὶ τὸ Ἰσλὰμ (βάσει τῶν χρστιανικῶν χωρίων τοῦ Κορανίου) καὶ ἐλεύθερον τὸν προσηλυτισμὸν εἰς οἱανδήποτε ἐκ τῶν δύο Θρησκειῶν. Ἡ Τουρκία δηλαδὴ πρέπει νὰ γίνῃ ὅπως τὸ Κράτος τοῦ Λιβάνου, ὅπου οἱ Ἄραβες πολῖται εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδὸν Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμᾶνοι καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ κ. Χέλου, εἶναι Χριστιανός.

Δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε μὲ προσοχὴν καὶ σεβασμὸν τὰ χριστιανικὰ χωρία τοῦ Κορανίου καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν δύο λαῶν, ἡ πρότασίς μας δὲν πρόκειται νὰ φανῇ οὔτε ὑπερβολική, οὔτε ἀπραγματοποίητος.

Τὰ χριστιανικὰ χωρία τοῦ Κορανίου, ὅπως τὰ ἑρμηνεύομεν ἡμεῖς τὸ βιβλίον μας, ὁδηγοῦν εἰς τὸν χριστιανισμόν. Τὰ χριστιανικὰ χωρία τοῦ Κορανίου σέβονται περισσότερον τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Χριστὸν ἀπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια Χριστιανῶν. Οἱ σημερινοὶ Τοῦρκοι εἶναι εἰς τὸ ὄνομα μόνον Τοῦρκοι, ἐνῷ τὸ αἷμα των εἶναι αἷμα Βυζαντινῶν ἐξισλαμισθέντων διὰ τῆς βίας. Οἱ Μωαμεθανοὶ εἶναι καθ' ἡμᾶς χριστιανοὶ ἀβάπτιστοι, αἱρετικοὶ Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι εἶναι «ἕνας λαός». Τοὺς συνδέει «ἕνα αἷμα», «μία θρησκεία», «μία πατρὶς». Αἱ δύο γλῶσσαι δὲν ἀποτελοῦν ἐμπόδιον, ὅπως εἰς τὴν Ἑλβετίαν δὲν ἐμποδίζουν τὸν Ἑλβετικὸν λαὸν αἱ τρεῖς γλῶσσαι. Ἕνας τέτοιος λαὸς πρέπει ν' ἀποτελέσῃ καὶ «ἕνας κράτος», «τὸ νέον Βυζάντιον», «τὸ Ἑλληνοτουρκικὸν Βυζάτιον» καὶ τὸ αὐγὸ τοῦ νέου Βυζαντίου πρέπει ν' ἀποτελέσῃ ἡ Ὁμοσπονδία εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Γ. Παπαγεωργίου (Ἐράλδυ)

ΕΠΤΑΝΗΣΙΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Τὴν θεωρεῖ ὡς ἀποστολὴν καὶ ὡς λειτούργημα ὑψηλόν. Ἡ Ἰδεολογία του ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ «ὅμορφος κόσμος», ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος».

«Πρὸ παντὸς ἡ τέχνη, καθὼς φανερώνει τὴν ὁμορφιά, ποὺ ἔχει ἡ ζωὴ καὶ ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν φαντασία, ἡμερώνει τὴν ἀρχαιότητα καὶ ὠμότητα τῆς ἐπιθυμίας. Μετριάζει ἡ τέχνη τὴν ὠμότητα τῶν παθῶν καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς μορφῆς χαρίζει γαλήνη καὶ εὐδαιμονία στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων», γράφει ὁ Ἰ. Θεοδωρακόπουλος καὶ ἀνταποκρίνεται τοῦτο εἰς τὸν Ἰσολωμόν. Αἰσθάνεται ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς τῆς Τέχνης ὅλον τὸ μεγαλεῖον Δι' αὐτὸ γίνεται «ὁ λαμπρὸς Σείριος ἀνάμεσα στοὺς ἀστερισμοὺς τοῦ Ἰουνίου», γράφει ὁ Ἰ. Μ. Παναγιωτόπουλος. Τὸ νόημα τῆς Τέχνης διὰ τὸν ἐμπνευσμένον ψάλτην τῆς Ἐλευθερίας, εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς πνευματικῆς του ζωῆς. Τὰ πράγματα καὶ τὴν σκέψιν τοῦ Σολωμοῦ θέτει μὲ σαφήνειαν ὁ ἑρμηνευτής του ὁ Ἰ. Πολυλᾶς: (Προλεγόμενα εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Δ. Σολωμοῦ: Τὰ εὑρισκόμενα §ΧΙΥ. «"Οσο ἀνέβαινε εἰς τὸ φῶς τῆς Ἰδέας, τόσο σοβαρώτερα αἰσθάνετο τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς τέχνης του· ὅθεν ὁ Σολωμὸς θὰ συναριθμῆται μὲ τοὺς ὀλίγους ποιητάδες οἱ ὁποῖοι εἶδαν ὅτι ὑψηλότατην ἐντολὴν ἔχει ἡ ποιητικὴ καὶ ἠθέλησαν νὰ τὴν ἐκπληρώσουν. Τὸ ἠθέλησαν ἐξόχως ὁ Δάντης καὶ ὁ Σχίλλερ, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο εἰς τὸ σοβαρὸ περιεχόμενο κάποτε ἐθυσίασαν τὸ καθαρὸ κάλλος τῆς πλαστικῆς μορφῆς. Ἀπὸ παρόμοιαν ὑψηλὴν ἰδέαν τῆς Τέχνης ἀναχωροῦσε, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ἰσολωμοῦ, ὁ ποιητικώτατος τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, ὅταν ἐξώριζεν ἀπὸ τὴν Πολιτεία του τοὺς ποιητάδες, ἐνόσω ἡ Τέχνη του ἔτεινε νὰ ὑποδουλώσῃ. Καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσία τοῦ ποιητικοῦ ἔργου, ὁ Σολωμὸς ἔβλεπε καθαρὰ καὶ ἀσάλευτα ἐπίστευε ὅτι ψυχὴ τοῦ ἀληθινοῦ ποιήματος πρέπει νὰ εἶναι ἡ νίκη τοῦ λόγου ἀπάνου στὴ δύναμι τῶν αἰσθήσεων· θρίαμβος ἀληθινός, διότι οὔτε θὰ στηρίζεται εἰς τὴν στοϊκὴν ἀπάθειαν, οὔτε θὰ ἀναπαύεται (μολονότι ριζικῶς ἀντίθετο) εἰς τὴν τυφλὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν θείαν θέλησι, ἀλλὰ πηγάζει εἰς τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ συναίσθηση τῆς ἠθικῆς του ἐλευθερίας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ ἔβγῃ νικητὴς μέσ' ἀπὸ τοὺς πλέον γλυκοὺς πειρασμοὺς τῆς καρδίας, ἀπὸ τὸν πλέον τρομερὸν ἀγῶνα μὲ τὴν τυφλὴ ὀργὴ τῶν ἀνελευθέρων ἐχθρῶν τοῦ φωτός».

Πάντα ὁ Σολωμὸς εἰς τὶς ποιητικές του ἐμπνεύσεις συνακολουθεῖται ἀπὸ τὸ νόημα τῆς τέχνης, τὸ εὐγενὲς τὸ ὑψηλόν, τὸ ἐξυψωτικόν. Ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ εἶναι ὑψηλὴ καὶ ζητεῖ τὴν κατάκτησιν τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τοῦ ἀπολύτου. Λατρεύει τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Πατρίδα καὶ θέλει καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ μὲ τὴν ἄκραν καλαισθησίαν του. «Ἡ Τέχνη θὰ θεραπεύσῃ τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος, ἡ δὲ πατρίς, μὲ τὴν ὁποίαν ταυτίζεται ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ πίστις, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ὑψηλὸν ἰδανικὸν τῆς τέχνης. «Σκέψου βαθειὰ καὶ σταθερὰ— λέγει ὁ ἴδιος, εἰς τοὺς στοχασμούς του διὰ τοὺς ἐλευθέρους πολιορκημένους— (μία φορὰ γιὰ πάντα) τὴ φύση τῆς Ἰδέας, πρὶν πραγματοποιήσῃς τὸ ποίημα. Εἰς αὐτὸ θὰ ἐνσαρκωθῇ τὸ οὐσιαστικότερο καὶ ὑψηλότερο περιεχόμενο τῆς ἀληθινῆς ἀνθρωπίνης φύσης, ἡ Πατρίδα καὶ ἡ πίστις» (6λ. Γ. Ζώρα Ἑπτανησιακὰ Μελετήματα τόμ. Β΄ σελ. 17).

Ὁ Κ. Παλαμᾶς εἰς ἐργασίαν του: «ὁ Σολωμὸς καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀγωγὴ (ἐν τῇ συλλογῇ: Τὰ πρῶτα κριτικά, Ἀθῆναι 1913 σελ. 14—15) γράφει ὅτι ὁ Σολωμὸς ἀφιερώνει ὅλην τὴν τέχνην του εἰς τὸ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν. «Ἐν τῇ ποιήσει τοῦ Σολωμοῦ αἱ δύο ὑψηλαὶ ἰδέαι, ἡ τῆς πατρίδος καὶ ἡ τοῦ ὡραίου, ἐνεργοῦν συμφυεῖς· αὐταὶ ὡς μέσον ὁμοῦ καὶ σκοπὸς χρησιμοποιοῦνται:»

«Ὁ ποιητικὸς κόσμος του εἶναι ὑψηλὸς οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ποιητῆ ἀπὸ τὴν τέχνη του εἶναι μεγάλες, ἡ ποίηση πρέπει νὰ εἶναι καρπὸς ψυχικῆς ὡριμότητας, ἔκφραση τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἰσορροπίας, τὶς ὁποῖες παρέχει στὸ δημιουργὸ ὁ ὑψηλὸς στοχασμός, ἡ γαλήνη, ἡ ἀπόλυτη κατοχὴ τῆς τεχνικῆς» σημειώνει ὁ Κ. Δημαρᾶς ('Ιστορ. Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας σελ. 239 Β΄ ἔκδ) Εἶναι ὁ ποιητὴς τῆς πληρότητος ὁ Ζακύνθιος Σολωμὸς διότι ἐγνώριζε νὰ ζῇ μὲ λογισμόν, ἔργα καὶ ὄνειρο».

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Τὸ Β΄μέρος

ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝΩΜΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΡΟΓΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΙΑΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Μέ ἐπιτυχῆ πειράματα εἰς τὴν Ἀμερικὴν δοκιμάζεται μία νέα μέθοδος ἐγκαίρου προγνώσεως τοῦ καρκίνου πολὺ πρὶν δείξῃ ἐμφανῆ συμπτώματα. Ἡ ἐξέτασις γίνεται μὲ τετρακυκλίνην, ἕνα ἀντιβιοτικὸν εὑρέως χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν θεραπείαν μολύνσεων καὶ τὸ ὁποῖον ὅμως κατὰ τρόπον εἰρωνικόν, οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχει εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ καρκίνου.

Τὸ φάρμακον αὐτὸ ἔχει τὸ ἴδιόμα νὰ συγκεντρώνεται περισσότερον εἰς τὰ καρκινώδη κύτταρα καὶ νὰ παραμένῃ ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι εἰς τὰ ὑγιά. Ἐπίσης ὑπὸ τὸ ὑπεριῶδες φῶς λαμβάνει χρῶμα λαμπεροῦ κιτρίνου

Λόγω αὐτῶν τῶν ἰδιοτήτων του, ἰατροὶ ἔδωσαν εἰς ὕποπτον καρκίνου δόσεις τετρακυκλίνης τέσσαρας φορὰς τὴν ἡμέραν ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ κατόπιν ἐπερίμεναν ἐπὶ 36 ὥρας διὰ νὰ φύγῃ τὸ φάρμακον ἀπὸ ὅλα τὰ κύτταρα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καρκινώδη. Κατόπιν ἐλήφθησαν δείγματα ὑγροῦ ἀπὸ τὴν ὕποπτον περιοχὴν τοῦ σώματος καὶ διεσπάσθη τὸ ὑγρὸ μὲ περιστροφικὸν μηχάνημα, ἐτοποθετήθη εἰς διηθητικὸν χάρτη καὶ ἐξητάσθη ὑπὸ τὸ ὑπεριῶδες φῶς. Καὶ ἡ ἐλαχίστη παρουσία λαμπεροῦ κιτρίνου ἀποδεικνύε τὴν ὕπαρξιν καρκίνου.

Τὰ σχετικὰ πειράματα ἔγιν διὰ περιπτώσεις καρκίνου, αἱ ὁ ποῖαι εἶναι δύσκολον νὰ διαγνω σθοῦν, ὅπως εἰς τὸ πάγκρεας, τ πλευρά, τὴν κοιλίαν, καὶ τὸν στ μαχον, ὅπου συχνὰ ὁ καρκίνο συγχύζεται μὲ τὸ ἕλκος. Λόγ τοῦ ὅτι πλεῖστοι ὅσοι μορφαὶ τ καρκίνου θεραπεύονται ἐπιτυχῶ ὅταν ἐγκαίρως διαγνωσθοῦν, ἡ μέθοδος αὐτὴ θὰ σώσῃ πολλ ζωάς.

ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα κατηργήθη εἰς Σουηδία

ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΒΑΛΛΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΕΛΑΔΑΣ

ΠΑΡΙΣΙ, 1.— Ἐξαιρετικῶς ἐπίκαιρη γιὰ τὴν ἑλληνικὴν δημοσίαν γνώμην, ἡ ὁποία συζητεῖ περὶ τοῦ ἐὰν σὲ μιὰ πρεμιέρα θεάτρου ὅπου θὰ παρίσταται καὶ ὁ Ἕλλην Βασιλεύς, πρέπει νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸν ἢ ὄχι τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα, εἶναι ἡ ἐκ Σουηδίας ἐρχομένη πληροφορία, ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς ὁρκωμοσίας τοῦ 18ετοῦς διαδόχου τῆς Σουηδίας Καρόλου - Γουσταύου καὶ ἡ καθιερωμένη τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῆς νέας βουλευτικῆς περιόδου, ἔγινε εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ὄχι εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κοινοβουλίου. Καὶ τοῦτο, διότι, σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα, ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα εἰς τὸν Σουηδὸν Βασιλέα καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, νὰ πατήσουν τὸ πόδι των εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτή, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἔχει ὡ συνέπειαν τὸ ὅτι τὸν λόγον τοῦ θρόνου εἰς τὴν Βουλὴν δὲν θὰ ἀναγιγνώσκῃ πλέον ὁ Βασιλεύς, ἀλλὰ ὁ ἐκάστοτε πρωθυπουργός!

Ἐφέτος ὅμως διὰ τελευταίαν φοράν, ὁ Σουηδικὸς λαὸς θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ τὴν τηλεόρασιν τὴν λαμπρὰν πράγματι τελετὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Οἱ 384 ἀντιπρόσωποι ἀμφοτέρων τῶν σωμάτων θὰ βαδίσουν ὅλοι μαζὶ πρὸς τὰ ἀνάκτορα, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ὁποίων θὰ γίνῃ ἡ ὁρκωτικὴ τελετὴ μὲ ὅλην τὴν ἐπιβάλλουσαν ἀπὸ τὰς παραδόσεις λαμπρότητα. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ παρακαμφθῇ ὅπως εἴπαμε τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἐμπόδιον, ποὺ ἀπαγορεύει εἰς τὸν Βασιλέα νὰ ἀποτείνῃ εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ προσήρχοντο εἰς τὴν τελετὴν μὲ μαῦρες βελάδες. Εἰς τὸ παρελθὸν ἐν τούτοις ὑποχρεωτικὸν ἦταν τὸ φράκο καὶ τὸ ἄσπρο γραβατάκι. Κατηργήθη ὅμως, κάτοπιν τῶν διαμαρτυριῶν πολλῶν βουλευτῶν καὶ καθιερώθη ἡ βελάδα. Καὶ ἐναντίον, ὅμως τῆς βελάδας ἤρχισαν νὰ βάλλουν οἱ ζωηρότεροι ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀλογοῦσαν τὴν γνώμην των, ἀποστηρίζοντες, ὅτι ποιὸς λόγος ἐπέβαλε τὸ ὑποχρεωτικόν.. Ὅμως τοὺς σὲ ἕνα καθεστὼς καθα